

RECENSION

Michelle Pfeiffer och Rupert Friend i *Chéri*

Chéri

Originaltitel **Chéri**
Svensk titel **Chéri**
Regi **Stephen Frears**
Producent **Bill Kenwright**
Manus **Christopher Hampton**
Foto **Darius Khondji**
Roller **Michelle Pfeiffer, Kathy Bates, Rupert Friend, Felicity Jones, Iben Hjejle m fl**
Storbritannien, Frankrike, Tyskland, Caymanöarna, USA 2009
Längd **1 tim 33 min**
Censur **barntillåten**
Distributör **Nordisk Film AB**

Paris under La Belle époque, tiden strax innan första världskrigets utbrott. Allt var ljuvligt, ljust och bekymmerslöst. Eller?

Oscar Wilde menade att det bästa knepet att hålla sig ung på var att alltid umgås med yngre människor än honom själv. I *Chéri* spelar Michelle Pfeiffer fresterskan Léa de Lonval som genom sin nära vän Peloux blir introducerad för dennes undersköna och 19-åriga son Fred (Chéri). Léa får i uppgift att lära ut kärlekens dygder. Introducera sonen för allt han måste veta om sensualitet och societeten, innan han ska giftas bort till en jämnårig. Sakta stiger svartsjukan och det som bara skulle vara en lättflyktig romans blir en förkrossande plåga för både Léa och Fred.

Det här är regissören Stephen Frears andra utflykt i kostymdramats praktfulla värld. *Farligt begär* (1988) drog oss tillbaka till rokokon och 1700-talets mitt. På menyn stod kärlek, maktkamp, svek och smäktande romantik. *Chéri* är en lite ytligare variant av

samma tema. Dessutom saknar den senaste filmen föregångarens "wit" och syrligheter. Den så kallade kostymfilmens största problem är oftast att karaktärerna drunknar i majestätisk scenografi. Få exempel låter hela filmens mise en scène samspela med människorna i bildrummet. De bästa exemplen är i min bok fortfarande Stanley Kubricks konstverk *Barry Lyndon* (1975) och dess inspirationskälla *Lola Montès* (1955).

I *Chéri* läggs fokus mer på vackra blomarrangemang och paviljonger än genomträngande personporträtt och den olycksdömda kärlekshistorien. Darius Khondjis foto är oklanderligt och rör sig stiltigt bland rosenträdgårdar, sekelskiftshus och svepande kjolstyg. Men så har regissören alltid satt form före ett emotionellt slagkraftigt innehåll. I sin förra film *The Queen* visade han dock upp motsatsen.

Frears har knåpat ihop ett galant och sofistikerat hantverk. Pfeiffer har fortfarande kvar sin graciösa stil och svala sensualism. Filmen bygger på den, vid tiden skandalomsusade, författarinnan Collettes verk och kan lite förenklat beskrivas som Jane Austen med en släng av prostitutionslyx och kurtisan-manér.

Vyer av Biarritz gyllene stränder kan inte kompensera för ett alltför tunt känslspektra. Det är alltid välkommet när regissörer vägrar fasta i genrefilm eller inkörda banor. Men den här gången går britten en lite för enkel väg och presenterar bara en måttligt underhållande ögongodis-bagatell.

Fredrik Söderlund